

לכבוד

מר אורי שאשא – סגן בכיר לחשב הכללי

משרד האוצר

הנדון: התייחסות למסמך טיוטת מסקנות הצוות הכלכלי והצוות הסביבתי-תכנוני בקשר עם הערכות לתום תקופת זיכיון ים המלח והקצאת הזיכיון העתידי

אדם טבע ודין מתכבד להגיש את התייחסותו לטיוטת מסקנות הצוות הכלכלי והצוות הסביבתי-תכנוני בקשר עם הערכות לתום תקופת זיכיון ים המלח והקצאת הזיכיון העתידי. יצוין, כי בשל רוחב היריעה ומורכבותם הרבה של הנושאים שעל הפרק, בחרנו להתמקד, בשלב זה, במספר מצומצם של נושאים שאנו סבורים שהם בעלי חשיבות.

יצירת חבות בגין שימוש במי ים המלח

1. אנו תומכים כמובן בעיקרון של תשלום עבור השימוש במי ים המלח. ביחס להצעה כי התשלום ייגבה רק עבור הכמות הנשאבת פחות הכמות המושבת (תמלחת חוזרת שנמדדת וכן חלחולים) נבקש להעיר כי: (1) ביחס לכמות מושבת שאינה ברת מדידה (כמו חלחולים) אנו מציעים שלא להביאה בחשבון וזאת על מנת שלא לפתוח פתח למחלוקת ולמניפולציות עתידיות; (2) יש לבחון אפשרות של קביעת תעריף נפרד לכמות הנשאבת ותעריף שונה (ונמוך יותר) לכמות המושבת וזאת בשים לב להרכבם השונה של המים המושבים בהשוואה למים הנשאבים.
2. במסמך המדובר אין התייחסות לגורם אשר יהיה זכאי לקבל את התשלומים האמורים (רשות המים?). לטעמנו צריך שכספים אלו ישמשו עתודה לשיקום מפלס ים המלח (ור' התייחסות נרחבת לנושא זה בהמשך מסמך זה) ולכן יוקצו לקרן שזו תהיה מטרתה ולא יועברו לכל גורם אשר ינצלם כעת; עיקרון זה לא צריך לחול על התמורה שתשלום עבור ניצול המים האחרים שבשטח הזיכיון, אשר אליהם יש להתייחס כאל ניצול רגיל של משאב המים.
3. בסעיף 2.5 לתקציר המנהלים מוצע לחייב את הזכיון בתשלום בגין כל המים השפירים המשמשים לטובת פעילות הזיכיון. על מנת להימנע ממחלוקות הקשורות בהגדרת המונח "מים שפירים" – מוצע להבהיר שעקרון זה יחול על כל המים המשמשים לטובת פעילות הזיכיון.

אסדרת תשתיות ושיקום מפגעים

1. כמתואר בפרק ג.2 – נעשית עדיין עבודה של מיפוי המפגעים. בקשר לכך, נבקש לעיין בעבודה שנעשתה עד כה בעניין זה. כן נבקש לקבל את אומדן עלויות הטיפול ומשך הטיפול הנדרש במפגעים השונים.
2. בסעיף 89 נכתב כי תהליך הבחינה של הפערים באסדרת המפגעים צפוי להימשך עד תום הזיכיון הנוכחי – אנו סבורים כי פרק זמן זה אינו סביר ועתיד לפגוע במכרז העתידי. תהליך הבחינה והמיפוי של המפגעים הוא גם חשוב סביבתית וגם משליך על שוויון של הזיכיון ועל הדרישות מהזכיון הנוכחי והעתידי. השלמתו של תהליך זה קודם לפרסום המכרז היא קריטית ואנו סבורים שיש לקצוב לוחות זמנים צפופים יותר להשלמת פעילות זו.

3. ביחס לסעיף 92 למסמך נבקש להבין כיצד תבוצע הערכת העלויות הכספית של פעולות השיקום שתידרשנה, מתי תבוצע הערכה זו ובידי מי. נחזור על דברינו לעיל כי מדובר בעניין בעל חשיבות מן המעלה הראשונה בכל הקשור לשווי הזיכיון וליכולת להפוך את המכרז לתחרותי. לכן עניין זה צריך להתבצע במהירות וביעילות.
4. ביחס לסעיף 93 – נבקש לקבל את המידע המחלק בין פעולות שיבוצעו לפני תום הזיכיון לבין פעולות שיבוצעו לאחר סיומו.
5. ביחס לסעיף 96 – בסעיף זה נכתב כי "ראוי" ש-ICL תישא בעלות מימון השיקום של המפגעים. אנו סבורים כי הבחירה במילה "ראוי" אינה נכונה וכי ICL חייבת לשאת בעלות זו. באשר לאפשרות ש-ICL תמשיך לטפל במפגעים שהיא הותירה כשהיא כבר לא בעלת הזיכיון – לטעמנו אפשרות זו פותחת פתח לביצוע קלוקל וירוד של הטיפול במפגעים על ידי מי שהוא כבר לא בעל אינטרס בזיכיון. לטעמנו, במצב דברים כזה, הטיפול במפגעים צריך שיבוצע על ידי הזכיון החדש, במימון ICL. כמובן שמימון כזה צריך שיקוזז משווי הנכסים שמותירה ICL בשטח הזיכיון וגם זאת כדי למנוע דיון עתידי על שאלת עלות הטיפול במפגעים.
6. ביחס לסעיף 97 – גם אנו מייחסים חשיבות גדולה במציאת מתווה כלכלי שיבטיח עתודות למימון עתידי של פעולות שיקום, אם תידרשנה.
7. אנו מציעים, כי אפשרות הזיכיון הנוכחי להגיש הצעה במסגרת המכרז המדובר תותנה בטיפול בכל המפגעים שניתנים לטיפול בפרק הזמן של מקסימום שנתיים קודם לתום תקופת הזיכיון או בהעמדת בטוחות מספיקות לטיפול במפגעים אלו.

המלצה שעניינה קציר המלח

1. ביחס לקציר המלח הנחת העבודה של המסמך היא שהתוכנית תושלם לפני תום תקופת הזיכיון אך נכון להתמודד כבר בשלב זה עם התרחיש שבו יישום התוכנית לא יושלם לפני תום תקופת הזיכיון.
2. מוצע, כי אם לא תושלם ההתחייבות בהקשר זה עד שנתיים לפני תום תקופת הזיכיון, לא יוכל הזכיון הנוכחי להגיש הצעה למכרז.

המלצות שעניינן כרייה וחציבה לטובת הזיכיון

1. על אף שבמסמך נכתב כי פעולת הכרייה היא בעלת השפעה סביבתית משמעותית הן בהיבט של יצירת מפגעים נופיים והן מבחינת השפעה על ערוצי נחל ומערכות אקולוגיות, אין במסמך כל התייחסות להיבטים הסביבתיים שיהיו לפעולה זו בעתיד ואף להפך, נראה כי המסמך מעגן את מתן האפשרות לזכיון להמשיך ולחצוב כרצונו. בהקשר זה נבקש לדעת האם נבחנו חלופות לפעולות החציבה האינטנסיבית והאם נערכה הערכה לגבי ההשלכות הסביבתיות שיהיו לפעולות החציבה העתידיות.
2. ביחס לאמור בסעיף 121 – בכפוף לבחינה המוצעת לעיל, אנו תומכים בקביעת הוראות ייחודיות שיחולו על בעל הזיכיון בשים לב להיקף החציבה הצפויה ולהיקף הנזקים הסביבתיים.

המלצות שעניינן ניקוז ומניעת נזקי שטפונות

1. לנוכח האמור בסעיף 130 כי "מפעלי הניקוז לא הוקמו תוך בחינה סביבתית מספקת והם מהווים כיום מפגע בחלק מהמקרים" תמוה בעינינו כי נקבע כבר עכשיו במסמך האמור

שהאחריות על הניקוז תיוותר בידי בעל הזיכיון העתידי. לטעמנו יש מקום לבחון אפשרות שלא כך יהיה ובכל מקרה אין מקום לקבוע עקרון חד משמעי בנושא זה כבר עכשיו.

2. באשר להמלצה שבסעיף 138 שלפיה האחריות על חלק מענייני הניקוז תוטל על רשות הניקוז – נבקש להבין האם יש נקודות ממשק בין האחריות המוטלת על רשות הניקוז לבין זו המוטלת על בעל הזיכיון העתידי באופן שעלול להקשות על התפעול של נושא זה, אשר מוצג כבעל חשיבות.

זכות קדימה לזיכיון חדש

1. אין התייחסות לסעיף 25 לשטר הזיכיון המעניק זכות קדימה לזכיון הנוכחי וקובע כי:
 "אם אחרי פקיעת הזכיון תרצה הממשלה להציע זכיון חדש להפקת מלחי-מחצב, מחצבים וכימיקלים מים המלח לאיזה אדם שהוא שאינו בעל הזכיון, תציע הממשלה ראשונה לבעל הזכיון זכיון חדש בתנאים לא פחות נוחים מאלה שהיא אומרת להציעם לאותו אדם אחר."
2. בנסיבות העניין, כאשר ההצעה של הזכיון החדש היא בצורה של קבלת הצעות ממצעים במסגרת מכרז ולא בצורה של "הצעה בתנאים" של הממשלה, אין לסעיף זה כל משמעות פרקטית ואנו קוראים להכנת חוות דעת משפטית בעניין זה, הקובעת כי סעיף זה אינו תקף ככל שמדובר במכרז. בנוסף, וכאמור לעיל, אנו סבורים כי האפשרות של הזכיון הנוכחי להתמודד במכרז צריך שתהיה מותנית בעמידתו בכל ההתחייבויות ביחס לאסדרת המפגעים והתשתיות שנוצרו במהלך תקופת הזיכיון הנוכחי.

המלצות שעניינן ייצוב מפלס ים המלח

ירידת המפלס – הבעיה העיקרית ממנה סובל כיום ים המלח

זיכיון ים המלח הנוכחי (שבתוקף עד 31.3.2030) לא מתייחס כלל לירידת מפלס ים המלח, שחלק משמעותי ממנה (בין 20% ל-25% לפי ההערכות) נגרם כתוצאה מפעילות מפעלי ים המלח (מיי"ה). גרעון מים שנתי (פער שנתי מוערך של כ-700 עד 750 מיליון מטר קוב (מלמ"ק) בין כמויות המים שהוא מקבל לאלו שהוא מאבד) מביא לירידה של כ-1.1 מ' בשנה בגובה מפלס ים המלח (ס' 99 למסמך). המדובר בנתון דרמטי. ים המלח של היום כבר לא דומה כלל למה שהיה לפני כמה עשרות שנים, ובעוד כמה עשרות שנים נוספות, שהוא טווח הזמן המשוער של הזיכיון החדש, התוצאה הידועה מראש, אם לא ייעשה דבר, הינה אובדן של אחד מערכי הטבע החשובים, לא רק של ישראל אלא של העולם כולו.

תהליך ירידת מפלס ים המלח, אם לא ייעצר, צפוי להביא לתוצאה דומה לאסון הסביבתי שפקד ועדיין פוקד את ימת אראל במרכז רוסיה. מימה זו, שהיתה הרביעית בגודלה בעולם לפני כשישים שנה (בשטח גדול פי שלושה מישראל), נותר כיום רק כרבע משטחה המקורי, שטח מצומק ומבוותר שעוד הולך ומצטמצם בשל גרעון המים השנתי הקבוע ממנו היא סובלת.

ההתייחסות לנושא המפלס בטיוטת המסקנות שבמסמך ההיערכות חלקית, מצומצמת, ולא מספקת

למרות ההשפעות הקשות של ירידת המפלס, שפוגעות במיוחד בחלק הישראלי של ים המלח (הטופוגרפיה בצד הירדני הרבה יותר תלולה, ולכן הוא פחות מושפע מירידת המפלס), מסמך ההמלצות לא כולל כל המלצה המתייחסת ישירות לבעיה קריטית זו. הגישה הכוללת שמבקש המסך להציג (בס' 18) לפיה נדרשת "הפנמת עלות השימוש במשאבי הטבע על ידי בעל הזיכיון", אינה באה לידי ביטוי הולם במסקנות האופרטיביות המוצעות ביחס לבעיית המפלס. נראה, שלאור הקושי להתמודד עם ליבת

הבעיה, ניתנת העדפה לטיפול בסימפטומים, כמו סיוע לרשויות המקומיות באזור ים המלח (ס' 101). בהמלצות המתייחסות לנושא המפלס, אנו מוצאים רק התייחסות ערטילאית וכוללנית לשמירת זכות המדינה לפעול לייצוב או להאטת ירידת המפלס (ס' 106), ודרישה שאם תהיה הזרמת מים חיצונית לים המלח, היא לא תעלה על 400 מלמ"ק כדי שלא להביא למימוש הסיכון של פריחת אצות ושיכוב גבס (ס' 107) - דבר שעלול לקרות אם יוזרמו לים מי ים, או מי רכז מהתפלה, בכמות גדולה, אך לא מים מתוקים. הדבר המחייב היחיד שנאמר באופן ברור בשני סעיפים אלו הינה הקביעות שהזכרין לא יחוייב בעלות מובל מים לים המלח, אם יוחלט להקימו, וכן שמיקום הזרמת המים לים המלח, אם יהיה כזה, לא יפגע בפעילות התעשייתית.

להשלמת התמונה יצויין כי בהמלצות בנושא זה (ס' 110-112) יש דווקא התייחסות קונקרטית לצורך בקביעת מפלס קבוע, ובביצוע הגנות על אזור התיירות והתשתיות הלאומיות בקרבת מי"ה. אך זאת אך ורק בהתייחס לבריכה התעשייתית הגדולה בה עושה מי"ה שימוש (בריכה 5), ולא ביחס לים המלח עצמו.

כלומר, המסמך מבהיר חד משמעית שלזכרין לא תהיה אחריות כלשהי לביצוע הפתרון לירידת מפלס, אם בכלל יהיה כזה, ושהדבר – אם בכלל יקרה כאמור – לא יפגע בו. ביתר המסמך גם לא נאמר דבר על מחוייבות כלשהי של המדינה לפתרון בעיית ירידת המפלס. כלומר, אם יתקבלו ההמלצות שבמסמך כמכלול, הבעיה העיקרית ממנה סובל ים המלח כיום לא אמורה לזכות להתייחסות מחייבת כלשהי גם בעתיד.

העיקרון המחייב בנוגע לטיפול בירידת המפלס – האחראים צריכים לשלם

בע"א 4354/22 טל נ' רותם (נבו, 12.10.23) הבהירה השופטת ברון ביחס לכלל "המזהם משלם" כי - "מטרתו של כלל זה היא להביא לידי כך שהאחראי לפעילות המזיקה הוא שיישא בעלויות הקשורות לפעילות ובנזקיה ולא הקרבן המקרי שלה או המדינה שבה התבצעה". כלומר, הכלל שאמור להיות מחייב הינו שמי שגורם לבעיה סביבתית גם אמור לשאת בעלות התיקון והשבת המצב לקדמותו.

כאשר מדובר בירידת מפלס ים המלח, נכון שהבעיה לא נגרמה רק כתוצאה מהפעילות התעשייתית. סכירת המוצא לכנרת ע"י ישראל, השאיבה של ירדן, וגם סוריה, וכן פעילות מפעלי ים המלח הירדניים, וקצת גם הרשות הפלשתינית - כולן תורמות לירידת המפלס. אבל ההנחה היא שהמפעלים חייבים לפצות לפחות על מה שהם גורמים, ונכון ואף צודק לחייב אותם גם בפיצוי על הנזק מהעבר (כלומר, על הנזק שיגרם עד 2030, שכן עד אז הזיכיון הנוכחי והבעייתי תקף). אם מדובר על ירידת מפלס של 26 ס"מ בשנה שהיא באחריות המפעלים, הרי שעליהם לפצות לפחות על כך. והיות והמפעלים גורמים לירידה כזו של המפלס מזה שנים רבות, הרי שנכון היה לדרוש מהם לפצות מדי שנה על ירידת מפלס של שנה נוספת, כדי לייצר לפחות צדק היסטורי מסוים וכן לאפשר תיקון משמעותי יותר של הבעיה.

ועדיין בהיבט העקרוני אין להתעלם מחלקה של מדינת ישראל בגרימת הבעיה. הרווחים שהמדינה מרוויחה מהפעילות התעשייתית הרווחית מאד בים המלח - ואשר צפויה להיות אף רווחית יותר בעתיד, ככל שיתקבלו השינויים המוצעים בחלק הכלכלי של מסמך ההמלצות - נעשים תוך התעלמות מהנזק הסביבתי שבירידת המפלס. הדבר דומה למקרה בו המדינה מרוויחה הרבה יותר ממיסוי פעילות תעשייתית מסויימת שנעשית תוך פטור מטיפול בנזקי זיהום האוויר שלה, או מטיפול בשפכים שהיא מייצרת. כך ההכנסות מהפעילות, ולכן גם מהמיסוי שלה, הן כאמור גבוהות הרבה יותר, ועדיין - זהו מצב בלתי הגיוני ובלתי מוסרי, שאינו מקובל לחלוטין בעולם כיום, בו ההוצאות הנדרשות לטיפול ולמניעת נזקים סביבתיים כתוצאה מפעילות תעשייתית, הן הכרחיות ומהוות חלק ממאזן הרווח וההפסד של המפעל, ממש כמו הוצאות על ציוד, שכר עבודה וחומרי גלם. לכן, גם המדינה צריכה לשאת בהוצאות תיקון נזקי ירידת המפלס, ולא להתייחס למפעלי ים המלח רק כמכונת ייצור רווחים, שבחישובם לא נכללת עלות הטיפול במניעת הנזק הסביבתי של ירידת המפלס.

יישום העיקרון לפיו על מדינת ישראל ומפעלי ים המלח לשאת בעלות ייצוב המפלס

לאורך השנים נעשו לא מעט מחקרים והועלו לא מעט הצעות בנוגע לצמצום ירידת מפלס ים המלח או אף ייצובו. המשותף לכולם הוא אחד – היותם מאד יקרים. מהפתרון הבעייתי מאד של הקמת מובל מים סוף, ועד פתרונות מוצעים של הזרמת שפכים מטופלים (למשל, שפכי ירושלים), ועד התפלה. אין היום עדיין פתרון מוסכם, ומובן שגם אנחנו לא יכולים להצביע על פתרון כזה.

ואולם, לאור ההנחה שפתרון כזה חייב להיות יקר, הרי שבמקביל לחיפוש וחקר הפתרון המתאים – בין לצמצום ירידת המפלס ובין לעצירתו – יש להתחיל להקצות משאבים לשם כך, דבר שלא נראה כי מדינת ישראל עשתה עד היום, ועל פי המוצע במסמך גם לא נראה שבכוונתה לעשות בעתיד.

את הגישה הזו יש לשנות. הזיכיון החדש צריך לכלול גם פיצוי על תרומת מפעלי הים המלח לירידת המפלס, וגם, כפי שהובהר קודם, פיצוי דומה על ירידת המפלס בעבר, כדי שיתאפשר להתחיל לשקם את הנזק המצטבר. בהנחה שתשלום זה יתחיל להיות משולם ממועד חידוש הזיכיון, הרי שניתן יהיה להסתמך, בעת תכנון הפתרון לפחות לצמצום ירידת המפלס בשלב ראשון, על קיום תשתית תקציבית נאותה שתאפשר נקיטה גם באמצעים, היקרים בודאות, הנדרשים לטיפול בירידת המפלס.

לפי הנתונים שבס' 27 – מי"ה שואבים מים המלח מדי שנה כ-470 מלמ"ק, ומחזירים אליו ישירות כ-200 מלמ"ק. על עוד כמאה מלמ"ק נטען כי הם חוזרים לים המלח בדרך של חילחול מבריכות האידוי, כאשר בנוגע לכך יצויין כי מבחינה מדעית, למיטב ידיעתנו, לא הוכח עדיין אם אמנם כל הכמות הזו אכן חוזרת לים המלח. כלומר, מי"ה יוצרים מדי שנה גרעון ודאי של כ-160 מלמ"ק, שיכול להגיע גם קרוב ל-260 מלמ"ק אם החילחול לים המלח לא באמת קורה. כהנחה שמרנית לא מחמירה נראה כי ניתן להניח שתרומת מי"ה לגרעון המים בים המלח, וכך לירידת המפלס, היא של 200 מלמ"ק בשנה.

מה אמור להיות השווי של ירידת מפלס של מ"ק אחד? היות והמים שים המלח מקבל באופן טבעי (מגשם או מנחלים) הינם מים מתוקים, צריך לבחון את העלות ביחס למים כאלה. ומבחינת התשלום עליהם, גם אם ברור שזה לא אמור להיות כמו תשלום על מים הנגבה מצרכן ביתי, ואף לא צרכן תעשייתי או חקלאי (התעריף למים לחקלאות הוא כיום מעל 2 ₪ למ"ק), עדיין התעריף צריך להיות ריאלי. לכן, נראה שהגון יותר להתייחס למחיר עלות הייצור של מים כאלה. כיום, העלות של ייצור מים בהתפלה הולכת ויורדת. מחיר מ"ק מותפל שהיה בעבר מעל 2.5 ₪ הגיע במתקן שורק 2 למחיר של 1.6 ₪. לפי מחיר כזה, העלות השנתית שנכון והוגן להקצות לשם ייצוב המפלס בים המלח היא 320 מיליון ₪ (1.6 כפול 200 מלמ"ק). ואם נחשב, כפי שראוי, גם מחיר של שנה נוספת של פיצוי על העבר, הרי שמדובר ב-640 מיליון ₪ לשנה, או בקירוב 173 מיליון דולר אמריקאי (לפי שער הדולר הממוצע ב-2024 שהוא נכון להיום כ-3.7 ₪ - די דומה לשער הממוצע ב-2023 שהיה 3.9 ₪).

בס' 2.2 למסמך מצויין כי הרווחיות התפעולית של מי"ה היא בקירוב כ-750 מיליון דולר לשנה, כאשר בס' 2.6 מצויין כי שאיפתה של המדינה הינה להגיע באמצעות כלל רכיבי המיסוי שיוטלו על הזכיון, לסך של כמחצית מסכום זה, משמע בקירוב 350 מיליון דולר מדי שנה. ככל שניתן לבחון את רכיבי המיסוי שמוצעים במסמך, וכן ההתייחסות המפורטת והמרשימה לסתימת פרוצות המיסוי השונות בהן עושה ICL שימוש כיום, נראה כי המדינה יכולה להגיע לאחוז המיסוי שהיא מציעה. ואם לא תגיע, ביכולתה להוסיף מיסוי ייעודי לשם כך המתייחס לכמות המים הנשאבת (גם בהתאם להמלצות החשובות, אך הבלתי מפורטות, בס' 212.3 ו-212.4). את המס החדש ניתן יהיה לכנות גם "מס מפלס".

יהיה צריך ללוותו בהתקנים אמינים שיבטיחו מדידה מדויקת של כמות המים הנשאבת, וכך תושג גם המטרה של עידוד צמצום השאיבה, כפי שממליץ המסמך.

אבל, ואת זה חשוב להדגיש ולהבהיר – הסכומים שלעיל צריך שיוקצו מחלקה של המדינה בגביה. המדינה אמנם תרוויח ישירות פחות, אך זהו ההסדר הצודק והנכון, שאומר שמרווחי המדינה מהפעילות התעשייתית יש לקזז את עלויות תיקון הנזקים הסביבתיים שפעילות זו גורמת. הסכומים המצטברים בהתאם לתחשיב לעיל, שיוכלו לשמש אך ורק לפתרון בעית מפלס ים המלח, יבטיחו שבעתיד הלא רחוק יעמדו לרשות המדינה האמצעים הנדרשים להתחיל ולטפל באופן יעיל בפתרון הנדרש לנזק הקשה שאנו גורמים לערך הטבע המיוחד ביותר שזכינו והוא מצוי בשטחנו. ככל שידרש, יהיה צורך בשינוי חקיקה שיאפשר את ההקצאה הכספית הזו, רצוי לקרן ממשלתית סגורה, שבה הכסף יהיה מוגן מפני נטילתו לצרכים אחרים.

אופציה אחרת, אולי נוחה יותר ליישום, הינה שהמס שכינינו "מס מפלס", יגבה ישירות מהזכין ויחשב כהוצאה מבחינתו, כאשר כל שאר סוגי המיסוי האחרים יתייחסו אך ורק לרווח התפעולי שישאר בידיו לאחר מכן. גם יישום אופציה זו ידרוש שינוי חקיקה.

בכל מקרה, להסדר הנאות בנוגע לאופן גבית הכספים המיועדים לייצוב מפלס ים המלח יהיה צורך להתייחס במכרז החדש, כדי להבטיח ודאות והיערכות מתאימה לעידן החדש, הן של המדינה והן של הזכיינים הפוטנציאליים.

בכבוד רב ובברכה,

אריה

מירב עבאדי, עו"ד

אלי בן ארי, עו"ד

אלי בן ארי, עו"ד